

ФИЛИП К. ДИК ЧУЖД РАЗУМ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Докато лежеше неподвижно в тета-кабината той чу далечен синтетичен глас:

— Пет минути.

— Разбрано — отвърна той и с мъка изплува от дълбините на съня. Разполагаше с пет минути за да коригира курса на кораба. Нещо бе станало с авто-контролната система. Или бе сгрешил той? Малко вероятно. Джейсън Бедфорд не допускаше грешки.

По пътя към контролния модул погледът му се спря на Норман. Едрият котарак плуваше наред с кабината захапал в уста молив. „Странно“ — помисли Бедфорд. — „Не трябваше ли и той да е в безсъзнание?“

Той огледа контролното табло. Невъзможно! Близо пет парсека отклонение от пътя за Сириус. Времето на полета ще се удължи поне с една седмица. Той въздъхна ядно и нагласи курса. След това изпрати предупредителен сигнал за закъснението си към Мекнос III, мястото където отиваше.

— Проблеми? — обади се мекносианският оператор с глас, който приличаше на съскането на змия.

Бедфорд обясни ситуацията.

— Ваксината ни трябва — отвърна операторът. — Опитай се да задържиш курса.

Норман долетя величествено до таблото, протегна лапа и натисна един случаен клавиш. С тих предупредителен сигнал корабът отново пое по нов курс.

— А, значи ти си го направил — извика Бедфорд. — Ти ме унижи в очите на един извънземен. И там ще гледат на мен като на идиот.

Той сграбчи гневно котарака. И стисна ръка.

— Какъв беше този странен звук? — попита мекносианският оператор. — Сякаш нещо се скъса.

— Нищо особено — отвърна Бедфорд. — Забрави за това.

Той изключи радиото, отнесе мъртвата котка в ежектора и я изхвърли в космоса. След това се прибра в тета-капсулата и отново потъна в сън. Този път няма да има проблеми с курса. Бедфорд затвори доволно очи.

* * *

Веднага след като корабът се приземи на Мекнос III, шефът на извънземната медицинска комисия стъпи на борда и отправи странно изискване:

— Бихме желали да видим вашата котка.

— Нямам котка — отвърна Бедфорд. И това беше самата истина.

— Според предварително изпратеното съобщение...

— Всъщност, това не е ви касае — прекъсна го Бедфорд. — Получихте си ваксината, сега мога да излитам.

— Касае ни безопасността на всяко живо същество — отвърна решително мекносианецът. — Ще извършим проверка на кораба.

Претърсването не даде резултат. Единственото, което откриха бяха десет пакета със сушена котешка храна. Бедфорд следеше нетърпеливо действията им.

— Кога най-сетне ще мога да излятя за Земята? — запита с раздразнение той. — Нямам време за губене.

— Ще трябва да ви подложим на дезинфекцираща процедура А — отвърна медикът. — В противен случай има опасност да пренесете някоя спора, или вирус...

— Зная — рече Бедфорд. — Започвайте.

След около час процедурата приключи. Бедфорд тъкмо приключваше с подготовката за излитане, когато по видеофона го повика друг мекносианец.

— Как се казваше котката? — попита мекносианецът.

— Норман — отвърна Бедфорд и включи двигателя. Корабът се понесе нагоре и той се усмихна.

* * *

Усмивката му замръзна, когато откри, че липсва енергетичния блок на тета-капсулата. Също и резервния блок. Нима ги е забравил на планетата? Не. ТЕ са му ги взели.

Две години път до Земята. Две години в пълно съзнание, лишен от своя тета-сън, две години в нищото, докато накрая обезумее.

Поиска разрешение да се върне на Мекнос III. Никакъв отговор.
Той активира бордовия компютър и написа:
— Тета-капсулата е повредена. Какво да правя?

* * *

ИМА ЗАПИСИ С РАЗВЛЕКАТЕЛНИ ПРОГРАМИ

— Вярно — сети се Бедфорд. — Благодаря.

Вратата на хранилището се плъзна встрани. Записите бяха изчезнали. На пода се въргаляше мъничка котешка играчка — така и бе забравил да я даде на Норман. Лавиците бяха празни.

„Чуждият разум“ — помисли си Бедфорд. — „Неразбираем и страшен“.

Той се върна при контролното табло и се зае да нагласява курса. После се изправи и произнесе с бодър глас:

— Това което трябва да направя е да създам активен дневен режим, който да спазвам през тези две години път. Първо храната. Ще се заема с измислянето и осъществяването на най-разнообразни изтънчени и екзотични рецепти. Ще се наслаждавам на вкусни ястия. Ще опитам всички възможни комбинации — той се отправи към хранителния отсек, като си подсвиркваше.

Бедфорд стоеше с празен поглед пред натъпканите с пакети храна рафтове. Пакетите бяха съвършено еднакви. Всички съдържаха котешка храна.

„Интересно — помисли си той, като почувства първия пристъп на задаващото се безумие — дали всички са от един и същи вид?“

Всички бяха от един и същи вид.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.